

Moeders in uitdagende kleding

Schrijver Arnon Grunberg verblijft in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 10 in een serie.

‘Mijn zusje is een natuurta-lent’, verklaart Evert (9). ‘In wat?’, informeert ik.

‘Judo’, zegt hij. Evert heeft de ouwelijke ernst van een vermoedelijk hoogbe-gaafd kind. In ieder geval van een kind dat veel met volwassenen omgaat.

Ik ben in het gezin van Caroline en Kees beland.

Op de deur staat: ‘Alstublieft geen reclame, we hebben alles al.’ Caroline heeft voor de SP in de Utrechtse gemeenteraad gezeten, maar ze is uit de partij gestapt vanwege het sektarische karakter ervan. ‘We moesten bijna alles af-dragen aan de grote baas’, zegt ze. Kees heeft rechten gestudeerd.

en hij werkt voor de Nederlandse Mededingingsautoriteit in Den Haag.

In de tuin woont een cavia die Chippie heet.

Als we Evert en zijn zusje van 7, Eva, naar school hebben gebracht, zegt Caroline: ‘Misschien wil je mijn ouders ontmoeten, die wo-nen ook in Leidsche Rijn. Ze zijn in de tachtig.’

Ik krijg een fiets te leen.

De straten zijn schoon, de fiets-paden onovertroffen en de flat waar de ouders van Caroline wo-nen heeft een prachtig uitzicht.

Caroline’s moeder komt uit Oost-Groningen. Ze heeft zich los-gemaakt uit een gelovig gezin, is naar Amsterdam gegaan en later naar Nieuw-Guinea waar ze haar pleegster, hij werkte voor de rech-bank.

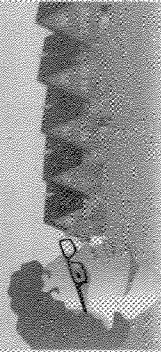
‘Dit is geen probleemwijk’, zegt de vader van Caroline voor het raam. ‘Die problemen met

Marokkanen kun je zo groot ma-ken als je wil.’

Die avond is de avondvierdag-se. We doen de vijf kilometer.

Evert loopt alleen een stuk mee, maar Eva gaat voor de medaille.

Met Grunberg in de vinexwijk

Ze krijgt een likding mee. Een likding is een halve sinaasappel waarin drie pepermunjes zijn ge-stoken en daaroverheen gaat een zakdoek.

Als ik op een grasveldje tcmid-den van krijsende kinderen, uitge-

laten moeders en iets minder uit-gelaten vaders sta, zegt Kees: ‘Dit is niets voor mij.’

We beginnen met wandelen.

Achter ons lopen vier moeders in voor een avondvierdaagse uit-dagende kleding. Ze zingen: ‘Ik ken een Chinees die maakt kapot-jes van rendierenvlees.’

Kees staart naar de grond.

Grote zakken snoep gaan rond. Een meisje van een jaar of elf met kleine borstjes heeft een topje aan waarop staat: ‘America’s next top model’.

Als we thuiskomen zijn Evert en zijn moeder op de bank aan het schaken.

Caroline werkt voor een strich-ting die Nederlanders en Marok-kanen nader tot elkaar moet bren-gen.

‘Wil je morgen een echte Ma-rokkaan ontmoeten?’, vraagt ze. ‘Een echte’, zeg ik. ‘Graag.’

(wordt vervolgd)

NRC HANDELSBLAD 27-06-09 KUNST, Blz. 7